

[Henry Christensen.]
også for fremtidig forsvarspolitik i Danmark.

Niels Helveg Petersen: Boligministeren sagde, at der snart ville blive lejlighed til en mere dybtgående debat om boligpolitikken her i tinget, og dermed skal jeg lade mig nøje på dette tidspunkt. Jeg vil blot gentage vor alvorligt mente advarsel imod yderligere i stort omfang at forøge statssubsidieringen til boligbyggeriet. Jeg noterer mig i øvrigt fra tiltrædelsestalen, at boligafsnittet er bygget sådan op, at man først nævner de forslag, man har i sinde at fremsætte, og derefter inviterer til et sagligt samarbejde med de øvrige partier. Det havde måske nok været lige så tiltrækkende og nok så sympatisk, hvis rækkefølgen af disse to punkter i talen havde været den modsatte.

Hr. Orla Møller gjorde det synspunkt gældende, at et spinkelt flertal måtte man jo også kunne bruge i visse situationer, og at det ikke nødvendigvis betød, at forskellen var så stor endda. Jeg vil give hr. Orla Møller ret i, at man selvfølgelig ikke kan fratage flertallet dets ret til at bruge sit flertal, når det skønner, det er rigtigt. Men det, der er afgørende i sagen for samarbejds-vilkårene her i folketinget, er, at dette flertal under ingen omstændigheder bruges medmindre alle muligheder for et bredere samarbejde er prøvet og prøvet til bunds og prøvet på en reel måde. Det er det, der er afgørende. Det er i praksis, det skal vise sig, om regeringen er indstillet på at følge den linje eller ikke, og derfor nytter det vist ikke at gå videre med denne diskussion for øjeblikket. Fremtiden skal vise, om hr. Orla Møllers intentioner kan holde, eller om presset for en anden linje bliver for stærkt.

Budget- og indenrigsøkonomiministeren har jeg en del bemærkninger til. Jeg må sige, at jeg finder det lidt, jeg er lige ved at sige sølle, at det allerede nu på dette tidspunkt af regeringens tilværelse er kommet dertil, at man tyr til det synspunkt, at betalingsbalanceproblemerne for en dels skyld har udenlandske årsager. Ministeren tilsluttede sig hr. Erhard Jakobsens udtalelser om dette i går, og jeg synes ikke, det er glædeligt, at man begynder sin virksomhed med ledelsen af den økonomiske politik med at slå fast, at det for en væsentlig del er udlandets

skyld. Det er i hvert fald et helt nyt synspunkt. I de sidste 3½ år har vi ikke fra socialdemokratiets side hørt noget om det.

Men dernæst er det jo ikke rigtigt. Det er ganske vist rigtigt, at vor landbrugseksport i det sidste tiår er blevet mødt med alvorlige afsætningsvanskeligheder, som vi ikke selv har skabt, som er påført os udefra. Men bortset fra det er vort betalingsbalanceproblem jo af indenlandsk oprindelse og har de årsager, som jeg nærmere var inde på i min tale i formiddags, og jeg synes ikke, det nytter noget, at regeringen ser de økonomiske problemer ud fra den synsvinkel, at de i et langt stykke er af udenlandsk oprindelse; så tror jeg i hvert fald ikke man har den mentale indstilling, der skal til for at søge at løse dem.

Økonomiministeren var stadig imponeret af sit eget mod vedrørende særtolden. Det er jeg ikke. Jeg synes altså for det første ikke, det er imponerende at give udlandet skylden, og dernæst synes jeg ikke, det er imponerende, fordi man ikke i sin programmerklæring har tilkendegivet nogen vilje til at gribe ind på de felter i vor økonomi, hvor det virkelig kunne koste noget indenrigspolitisk. Det er vel egentlig dér, modet skal prøves, ikke på, at man skubber økonomiske vanskeligheder over på udlandet, men på, om man har mod til at gribe til dér, hvor det også gør ondt i det indenrigspolitiske.

Økonomiministeren sagde, at en international finansiering ville gøre det muligt hurtigere at realisere de store broprojekter. Ja, det er da vist rigtigt nok, men er en sådan hurtig og udenlandsk finansiering af disse projekter noget, der forbedrer vore muligheder? Er det noget, der gør, at vi bliver bedre stillet, når det drejer sig om betalingsbalancen? Et det investeringer, som er mere rentable end andre investeringer, man kunne foretage? Det er jo det, der er spørgsmålet, når vi skal vurdere broprojekterne i en økonomisk sammenhæng. Jeg tror, man vil komme til det resultat, at realiseringen af sådanne projekter ikke er noget, som vil stille os bedre, ikke er noget, som vil hjælpe os til at løse strukturproblemerne i vor økonomi, men snarere tværtimod.

Nu tager jeg ikke dette så forfærdeligt tungt med den udenlandske finansiering. Jeg regner med, at det praktiske arbejde